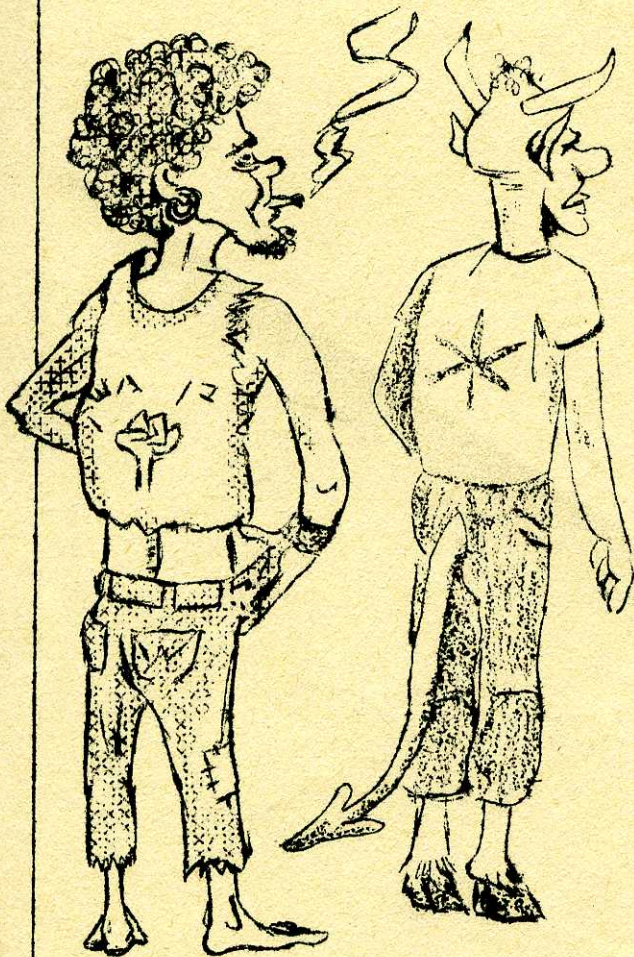

בנות - יום הולדת

בוקר טוב

החנות
החדשה
הבירה

השבוע הזה יזכר ללא ספק, כאחד החשובים בעיצוב דמותו של "כל סוטה". בתחילת השבוע הילינו אפופים תהילה. אכן, לא כל יום מגיע לקיבוצנו כתב לעשות כתבה על עתוננו. הנה, ידענו שאנו עושים משהו טוב, ידענו את חשלי ב"ה הענ"ן. אבל עד כדי כך... באמת לא ידענו. תמימים היינו!

מתפוצה דלה של מאה עותקים הכפלנו עצמנו עד כדי מאתיים ויותר. רק ברשימת המינויים אפשר למצא כיום שמות מפורסמים מן הבוהמה של ארצנו וכן לא פחות מארבעים בנים בחוץ אשר מצפים בכיליון עיניים למהדורות החדשות. אכן, סיפור הצלחה

השאלה המרכזית כיום, לאן מועדות פני העיתון - האם עיתון דו-שבועי אשר יספק את הרצונות הסמויים של האנשים. מקום איליו יוכלו לשפוך את הזוהמה המצטברת. או משהו אחר, גדול יותר שיביא כבוד למשק. נכון לעכשיו, הכלים העומדים לרשותנו בעשית העיתון דלים ביותר. מכונת שיכפול משנות החמישים ונייר זול שטוב אולי להספדים. אין ספק, כדי לפתח את העיתון יש צורך לעשות מהפכת חצר. הגישה כיום במשק לנושא, היא בהחלט לא רצינית ולא מאפשרת לעשות צעד קדימה.

אנשים רבים פונים אלינו בבקשה שנוסיף ונפרסם את מדור "מה נשמע" נוסף ונספר על אנשים ושמות.

אחד הדברים שמנתבים אותנו בעשית העיתון זה לא להכנס למסגרות. יש רצון לבוא ולפרסם כתבות משעשעות מחד ומאידך כתבות רציניות על חיינו בקיבוץ בארץ וכל הבא לראש. ישנה תמיד הרגשה שהשתתפות הקוראים פסיבית. כלומר, ינידו בראשם למקרא כתבה טובה ואולי גם יזרקו איזו מילה. אך בהחלט לא יבקרו כתבות רעות, אולי מתוך סלחנות לעתיד טוב יותר. מניסיון אישי אני יודע שצריך את הביקורת הזאת, אין בזה רע!

לצערנו, מספר הכותבים דל מאוד ולרוב תראה את אותם השמות. אנחנו יודעים שאנשים רוצים לכתוב. לעיתים עוצרים אותם בחצר המשק אנשים ושואלים: "איך עושים את זה?" איך מתחילים לכתוב לעתון הזה? הרמה כל כך גבוהה. הם אומרים על זה אני עונה להם: "נכון, אבל החרמון יותר, אלף שמונה מאות מטרו!"

שפת קריעה נעימה

בשם המערכת -

רונן.

* יום שלי היתה מסיבת מתגיגים, משתחררים, נכון שזו היתה אגדה?
פשוט, כיף אדיר, כזה שיתוף פעולה, המון הופעות, ריקודים, אוכל, חפזות,
תחושות, בשביל מהצריך פורים? ... ראייתם את מקס והרולד... רימוןד ושוש
מחלקים נקניקיות בשקם?

רבותי היה ע - נ - ק פשוט מעולה.
בחולה עדיים קוטפים.

* רונן אומר שהוא כבר 3 חודשים קוטף יום, יום. גונצ'י קוטף ואחם רואים
"יתהילה" (יום ב' 20.00) מי אתם שתלכו לאספה להצביע על עתידנו?

* כדורטלו כדורטלו! כל מי ששמע את מילות הפרידה של אהוד יבין טוב, טוב, מה טוב
זה כדורטל בכפר הנשיא. פעם ראשונה שאנו טובים במשהו. שאפשר להתגאות בו.

שלא רצים כמו 11 פסיכים אחרי כדורגל או 14 המומים ברוגבי שכל קשר
בינם וספורט מקרי בהחלט. אפשר להשוניץ אנחנו טובים. סייג מיוא

* יאהוד עזבו! לא מבינה למה עזוב לי שאהוד עזב. תגידו, צהרן להסביר לי
דבר כזה? יש טעם להתחיל בכלל? אין דבר, הבנים שלה יבינו יופי...
למשה בן חיים לא ברור למה דוד אלמן כותב לכל טוטה. אני יכול
להסביר זאת בפשטות: יותר קל לי לדבר עם דוד מאשר עם הרבה חברי...
שעוד לא הספקו לפתוח את כל המתנות מהחתונה. אראה לי אהוד טבעי...
אם אראה את דוד הולך לחייא בלי תולצה, יחף, יראה לי אהוד טבעי...
קרא, קרא, קרא...
הוא...
הוא...
הוא...

הוא...
הוא...
הוא...

אם אראה את יוסי כץ באותה סיטואציה, יכול להיות שאקבל שבץ.
אתה מבין משה? תודה רבה.

* אוכל בכפר הנשיא מעולה. בזכונו מי?
המבשלות והאקונום. לא נעים להודות אבל... עובדה.

* מה עוד קרה במשק?
החליפו את המנעול בדלק ליד המוטח.

הינה אסיפה ביום ראשון, בדיוק באותה שעה היה "חבובות" בירדן.
הייתי מות לראות קונגדיה, ולא ידעתי מה לעשות.
בסוף החלטתי: אסיפה יותר טוב.

* אישה יקית באה להחנת משטרה ואומרת לשוטר תורן: "אנזו אותי,
אנזו אותי...".

השוטר מתחל עליה ומטביר לה בשקט: "גברת, לא אנזו אותך, אנסו אותך
עם סי".

הגברת נמשיכה: "לא. לא. אדוני, אנזו אותי עם ו'...".

* כבר הורידו את השלטים "המחנה הוא ביתך - שמור עליו" ו"הצדעה
היא אמירת של וס"י נהקיר של חדר האוכל?
אני פשוט לא מטוגל גם לקרא את זה וגם לבלוע את הדייסה...".

* השבוע התווכחנו מה זה יורד? אני יורד כל בוקר בשעה 5.00 למחסן
הפלחה. פלוא יורד על הנודניקים שבאים לאקונומיה. רענן יורד כל ערב
למתנדבים. גם יואל יורד - על אחד שרק יעז ללגעת בטוטים של הצאן.
גדעון לוי יורד. לא, סליחה, הוא לא יורד, הוא ירד.
שלופה עולה. כל יום ראשון עולה על האוטובוס האדום ונוסע להייד פארק.
שלופה קורא "כל סוטה" הוא בטח יעלב.

.../...

לסוטים בכל המקומות,

שבוע אחרי שבוע, אני יושב וקורא (אמנם במידה של קושי) ומנסה להבין, מה קורה אצל הכותבים ב"כל סוטה".

זה רציני, ואני מתוסכל שהמחבר שהכי מדבר לרוחי הוא זה שאינני כמעט מצליח לפענח פרושו, כי הוא מרבה להשתמש במושגים ובמילים שאינם משותפים לשנינו.

ההבדל בינו ובין היתר פשוט ובסיסי. הוא מדבר ברגשות ומבטא אותם ישר במילים. אז מה אם אני לא תמיד מבין כל משפט. אני מבין לרוחו איכשהוא. וזה מאיר בי רגשות בתגובה, וכתוצאה מן התרגשות זאת אני יכול לפעול.

הם, רוב הכותבים, לא מרגישים פחות, ולא פחות עמוק, אך טובלים, לדעתי, מן המחלה הידועה אצל האדם המערבי המתורבת. הם מנסים לבטא את הרגשות העמוקים ביותר במונחים של היגיון וב-צורה מדעית. זה פשוט לא הולך להם. בכדי שזה יצליח, צריך לשנות את משמעותם של המילים העומדות לרשותם - כל אחד לפי רגשותיו ואז "השפה המשותפת" מהווה ממש (אפס אחד גדול).

אפשר אפילו לחבר מאמרים שלמים שכל קורא יפרש אותם לפי השקפותיו האישיות. המילים אבדו כל מובן.

- מה בין "חשיבה הגיונית" ומונחים כגון "מסורת יהודית"
- "זכות היסטורית"
- "אלפיים שנות גלות"
- "גבולות בטוחים" זכו'
- כל פעם שנהרג מישהו או שעשינו איזה דבר שאנחנו מתגייסים בו, אנו תיכף מסתתרים אחרי מחסום של "אלפיים שנות גלות" ו"שישה מיליון קורבנות".
- כמעט אפשר לחשוב שאנחנו מאמינים בצדק האבסלוטי שלנו.
- כל אחד יודע שחייל פלסטינאי הוא "טרוריסט", ושכל אצ"לניק הוא "גואל העם". במחנות הפליטים יש "טיהור", בפיז או ברומא יש "טבח".
- בא לי לפעמים לצעוק - "אני לא שייך לעם הזה" אך עמוק אני יודע שאי-אפשר להמלט מן הגורל שעשה אותי יהודי.
- .../...

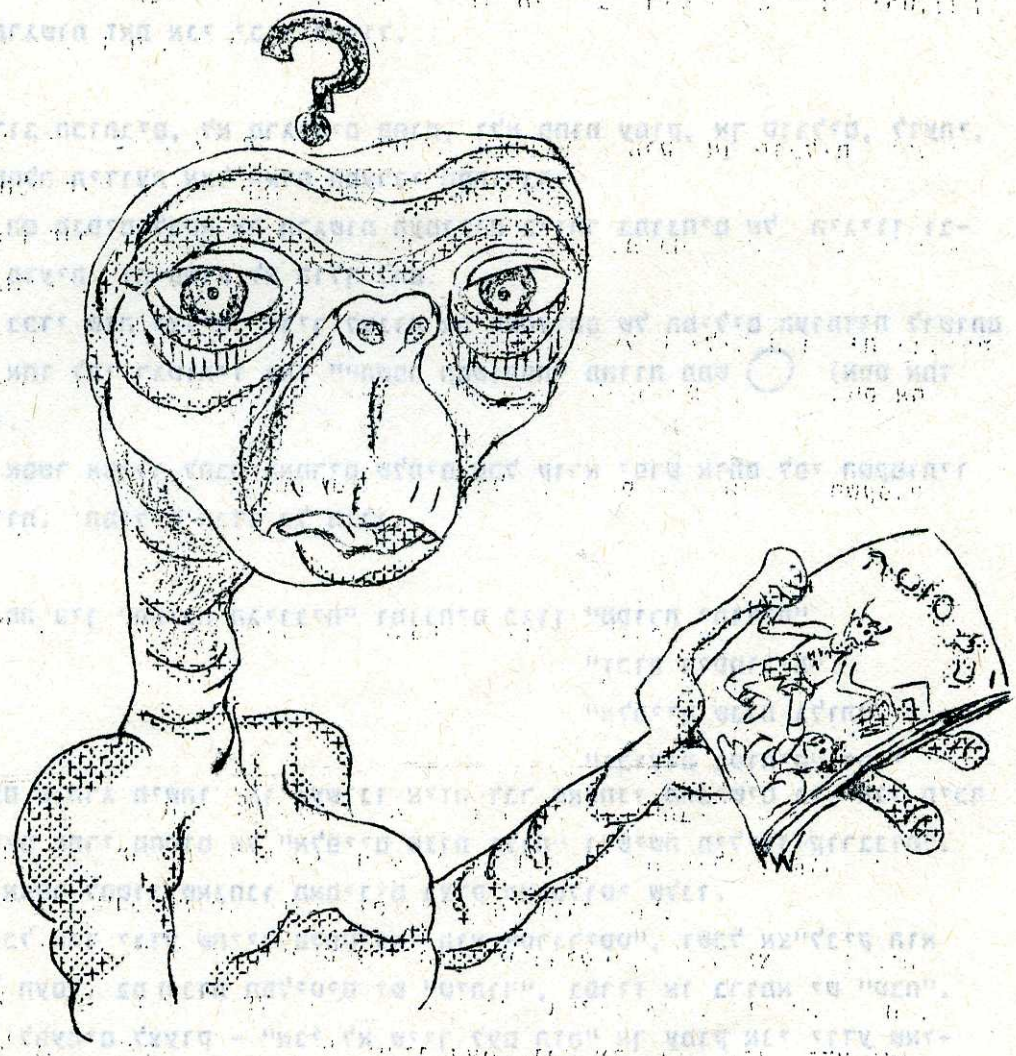
המשך "לסוטים בכל המקומות"

התחלתי לכתוב את הקובץ

אויבנו (לא מבחץ), אני מתכוון לפשיסטים שבתוכינו יודעים לפעול
 ולהפעיל לפי רגשות. הם גוצאים להחוב ומסיטים את ההמון (לא בטיעונים
 של "צדק חברתי" אך בצעקות של "ביגין", "ישרון" או ליכלוך דומה) ואנחנו,
 "בני אור" נכנעים ללחצים ומוותרים - כי אנחנו אנשים מתורבתים
 כך התנהגו המחוננים באירופה בשנות השלושים - איפה הם היו? אפילו
 מצבותיהם אינם ואנחנו כמנהגם.

רבותי, תנו לעצמכם לפרוץ החוצה. לא תהיו פחות מתוסכלים אולי -
 אבל פזרו את הכאב לכולם, כך שגם להם זה יהיה אכפת.

דב קולט.

אנחנו חייבים להחליט על דרכנו

המועצה לביקורת סרטים ומחזות
אישרה לאחרונה את הקומדיה החרדית
בכיכובה של סילבי קריסטל בתפקיד
האורח.

משה זר ואורחו - בעמנואל

בלעדילכלסוטה

ועדת החקירה שחקרה את
אירוועי כיכר מלכי ישראל
גלתה שבהפגנה השתתפו
נציגים ממשק ילדים:

שירתו יאנו לא ידעו אבד אחרים
זו כי חיו שם כמה עשרות אדם אנו
שנים ביניהם חלק ערבים
נו או מה ערבים הם לא אנו
הנדונה?
שירתו "אולי אעלה אני מסתפק ביו
חיים ביחודים, אפשר להביא לשם
להפגנה, את כל החיובים אשר
להביא גם את הפרות המהפכניים.
הפרות?
שירתו "כן את המספרים יש מס
מספיק, ורוב אירודור הוא שנותח להם
מספיק מסך לחיובים שישלבו המיו
את כל ההפגנות.

בשמוע שעבר חגגו בעיר עמנואל שבשומרון את שמחת
בית השואבה. הוזמנו ראש הממשלה ושרים. כאן רק שניים: דוד
לוי ואריאל שרון. האחרון בא תמיד לארועי עמנואל. הוא זקוק,
כנראה, לקהל החרדי של "אגודת ישראל".

וכך הם ישבו שם על הבמה, דוד לוי ואריאל שרון, חובשים
כיפות, ו-45 אלף חרדים הריעו להם. תמונה סמלית. אפילו
סוריאליסטית.

הכל התנהל כרגיל. רבנים נאמו, אדמו"רים בירכו, מסוף
ריחף ממעל, מנוף ענקי הרים שלט עוד יותר ענקי. עמנואל
— עיר שהיא בית".

ואז קרא הכרוז: "משה זר ואורחו מתבקשים אל הבמה".

משה זר, למי שלא מכירו, הוא סוחר קרקעות שעל מעלליו
כתבנו לא מעט. הארמון שהוא בונה בקצה הקרן הצפונית של
קרני-שומרון (בלי רשיון) כבר מתנשא לגובה של ארבע קומות.

מכאן זר ואורחו קרבו אל הבמה. התברר שהאורח הוא ערבי,
לבוש במיטב מחלצותיו, ובידו זר פרחים. השניים קרבו אל השר
לוי. איש בטחון זינק, הדף את משה זר ואורחו לפינה, וחיפש
סצנה בין הפרחים. הוא לא מצא.

הכרוז שב והכריז: "משה זר ואורחו!" ואז ניגשו משה זר
ואורחו אל השר לוי, והאורח של משה זר נתן לשר פרחים ונישק
אותו על שתי לחייו.

החרדים היו על הרצפה. צחוק התגלגל בין הרי שומרון.

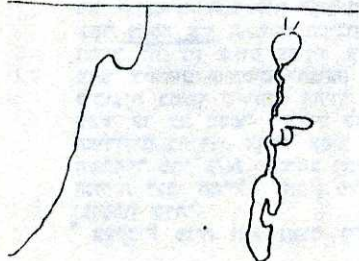
וזה לא היה הסוף. האורח ניגש אל המיקרופון, וצעק משהו
בערבית. החרדים הבינו רק, "פלשתין", "סלאם", אבל זה לא היה
השוב. הבידור היה מושלם. החברה שבונה את עמנואל משגעת
את כולם. כל פעם יש לה הפתעות.

אחרי-כך סימן מישהו למשה זר, והוא ניגש אל אורחו, והחל
למשוך אותו מן המיקרופון. הוא לא הצליח. לרגע חשבתי שהוא
עומד למשוך, "וגטיל", וכל האוויר ייצא מאורחו.

בסוף הוא הצליח לגרור את האורח מן המיקרופון. הקהל
היה באכססזה, "אראבער, אראבער", צחוקו החרדים.

האופציה הירדנית

אבר הירדן

תשמ"ד, שדמ"ת תשד"ם

השר המר הציע לוועדת השרים
לסמלים וטכסים לכנות את השנה
הבאה שדמ"ת במקום תשמ"ד, כדי
למנוע לוות-שפתים אצלנו בעולם,
בהסתמך על כך שכבר היו דברים
מצוים והשנים תרמ"ח, תרע"ב ו'
תרצ"ח כונו תרמ"ם, תער"ם, תרמ"ץ.

תשמ"ד, תשמ"ה, תשמאסט

אתה וודאי מדושן עונג כל פעם שאתה שולף את "כל-סוטה" מהתיבה, אתה וודאי אומר לעצמך (בקול גברי עד כמה שניתן): "זהו עלון כלבבי, זהו עלון בשבילי, זהו עלון עלי."

עלי, בן המשק הסוטה מדרך הישר, עלי, שמתכר בפאב בלי חשבון, שמחליף מתנדבות כגרביים, שיוצא להפגנות בכיכרות,

שיורק דברי אש בפני הציבור, עלי, בן המשק המהפכן, המורד, השמאלני ולא כן הוא. אתה בסכ"ה ממוצע, נורמלי, כמו כולם.

עלון זה הוא לסוטים באמת; אלו הנקראים ילד טוב ירושליים, שלא שותים יותר מבירה אחת לערב.

שחוזרים תמיד אל אותה אישה. שלא יוצאים להפגין בכיכרות. שאין בפיהם מהפכות לבקרים. שלא כל כך נגד, גם קצת בעד. ימיניים - שלא עלינו....

- נכתב - במחחרת
- המערכת - חסויה
- השתתפו - אורי - הכינויי - דודי
- דודי - הכינויי - אודי
- אודי - הכינויי - אורי

ב ע י ן י מ נ י ת

סיפור מהחיים

יושבים סביב שולחן מלא כל טוב, מנגבים עם הפיתה קצת חומוס, הבשר רך כמו חמאה, הוויסקי נשפך כמו מיים - והלשון מתחילה להתגלגל. "אני לא הפוליטיקה, יא חביבי. אני בפיתות, מאפיה. יש לי אישה וילדים. .../...

8 1/2

המשך "בעין ימנית - סיפור מהחיים"

מבטוט חאלט. תטעם מהבשר יא ג'ינג'י. בחיי אני לא בפוליטיקה. אבל מה יהיה?
 לא ג'ינג'י, מה אכפת לי מה בסברה? מה יהיה איתנו? דור חמישי בפלשתינ.
 קח עוד שלוק ג'ינג'י.
 אנחנו היום מיעוט, נכון. אבל בעוד כמה שנים אנחנו, אינשאללה, כל אחד
 שישה - שבעה ילדים. ואתם ג'ינג'י? שני ילדים והאלס.
 קח עוד בשר - אל תחביש.

אתם דמוקרטים. נחמדים. זכות בחירה - אז הרוב מכריע. ומה אתה חושב יהיה
 כשאנחנו נהיה הרוב? בטח שראש הממשלה יהיה שלנו. גם שר הבטחון יהיה שלנו.
 טוב - נשאר לכם את הרב הראשי. אולי גם את שר הבריאות.
 מה דעתך? הולך? אתה יודע מה? נהיה לארג'ים - אפילו ניתן לכם להמשיך לשרת
 בצבא. למה לא? תשתה, ג'ינג'י, קח עוד שלוק.

אני בפיתוח, לא בפוליטיקה, אבל מה - קצת קורא עיתונים, קצת רואה טלוויזיה.
 תראה את המופרעים האלה במקום הזה שמה - מה קוראים אותם? דרום-אפריקה.
 לא נותנים זכויות לרוב. נו בטח, מה הם משוגעים? הם לא רוצים להתאבד.

אבל ראה איזה יופי לבנון. ג'ינג'י למה הפסקת לאכול? קח עוד - אינשאללה,
 יש מספיק. ממש נחמדים, שתי שפות, שני לאומים. חיים יחד נהדר. אל תתרגז
 דיי ג'ינג'י. את צועק וזה לא טוב לבריאות.
 קח, תשתה עוד כוסית, תרגע. בחייך, אל תעשה רעש מזה שהורגים קצת. זה רגיל.
 את הסבא של ה"אופוזיציה" לא הורידו? הורידו. את סאדת הדגול לא שתלו?
 שתלו. בחייך ג'ינג'י, איפה אתה חי?"

חיים שלי

"לא יודע, ג'ורג', לא יודע, אבל מה, רוצה להמשיך לחיות במדינה שלי,
 עם דגל שלי והמנון שלי, אני יודע ג'ורג' - אני משוגע."

דודי אבו-קרני

הוא יושב בצד החדש של המסעדה, מול החדש של המסעדה, מול החדש של המסעדה.
 הוא יושב בצד החדש של המסעדה, מול החדש של המסעדה, מול החדש של המסעדה.
 הוא יושב בצד החדש של המסעדה, מול החדש של המסעדה, מול החדש של המסעדה.

9

בזמנים אלה של אופורזציה לכל, מן הראוי לשנות את שם העלון הזה ל"עם הזרם".

מי שרוצה להיות סוטה אמיתי שיתחיל להיות זמיני. לכן אני צריך לקחת במשבון שאת הדברים האלה כותבים סוטים אמיתיים והם ינהגו לפי רוח העיתון, כלומר, האחריות על הדברים האלה הם של הקורא בלבד.

למשל, אם נלך חמש מאות שנה קדימה ונסתכל חמש מאות שנה אחורה, יתכן ונראה את הדברים המתרחשים היום אחרת, או יותר נכון, לא נבין אותם כלל. מספיק שעברו רק ארבעים שנה מאז השואה כדי שלא נוכל להבין איך יכול להיות היה להיות דבר כזה. כשאנחנו מנסים להבין דרך מוחנו המוגבל והצר, דרך ערכים שיש לנו היום, אי אפשר להבין איך העם הגרמני הפך למפלצת, ואיך כל העולם היה בשלוחים ולא התעורר עד שאירופה רחצה בדם.

איך קמה מדינת ישראל, איך נצחו היהודים במלחמת העצמאות, זה הרי "פוקסי" אחד גדול, אין לכך שום היגיון צבאי. כנ"ל ששת הימים. ולהבדיל מלחמת יום כיפור. דוקא עם צבא חזק ומערכת בטחון משומנת היטב קרה מחדל כזה? קרבות הבלימה בגולן - היה מצב שטנק אחד, או יותר נכון, מפקד טנק אחד, ברגע המשבר הגדול, שכל היתר נסוגו מהגבעות, הוא נשאר לבד, לא נסוג, נסוג, נלחם, ועם כמה משפטי שכנוע בקשר, החזיר את שרידי יחידתו לגבעות ושם נעצרו הסורים.

אם לא הוא, היתה ממשיכה המערכה ממערב לירדן. (אנחנו די קרובים).

כל אירוע, בקנה מידה היסטורי, לא מתרחש בגלל הסיבות "הגדולות". הם רק הרקע לענין, צחוק הגורל שכל המקרים, לפחות שאני מכיר, תלויים בכריזות של אנשים בודדים.

אותה כריזה של הרצל, בעל החזון, של בן-גוריון שקם בבוקר, עמד על הראש והכריז על מדינת ישראל, של צירצ'ייל, בימי המשבר בבריטניה, של ההוא עם השפס, של אותו ילד הולנדי עם האצבע בחור של הסקר, של אותו מט"ק בגולן, של אותו אינשטיין עם התורה שלו ואותה גולדה שהיתה מזועזעת...

.../...

הכל תלוי בכריזות של אנשים בודדים, שליחי שר ההיסטוריה, לפי הרוח שנחה עליהם.

באותו יום אני מכיר את עצמי, אני לא אחד מאלה, אבל סך הכל, בני-אדם כמוני, שצו הגורל מרחף עליהם הם מחוץ להגיון שלנו, מחוץ להבנה שלנו, ספק אם הם מודעים לכך שהם המושכים בחוטי העולם, אבל ככה זה, אנשים קטנים שנחה עליהם הרוח הם, הם שמזיזים הכל. אתם מאמינים לי?

אם סאדת לא היה במצריים כלום היה שלום ודוקא אחרי המהפך בארץ, מישהו חלם שבגין יותח על סיני? אפילו הרקע לא היה מתאים. האם השתנה משהו באווירה הכללית של הפלחים במצריים בימיו של סאדת מול ימיו של נאצר?

הוא פשוט קם בוקר אחד, עט רעיון אחר בראש וזו דוגמא מאלפת של שליחי שר ההיסטוריה ואם לא יקום שלום x נוסף, או פה או שם במקום הנכון ובזמן הנכון, אז השלום הזה ילך לאבדון.

מה שאני בעצם רוצה לאמר שאנחנו יכולים לאהוב, לשנוא, להתרגז ולהפגין, אבל זה לא מה שיקבע. בסוף יקבעו הדברים על ידי המושכים בחוטים, שנמצאים בזמן הנכון, במקום הנכון וזה לא אנחנו וזה גם לא הם, כל זה היגיון אחר, מזל גורל - שמתערב פה - שר ההיסטוריה, ונדמה לי שבגין + שרון שייכים לאותה קטגוריה לטוב, או לרע, על זה ננסה לעמוד בפעם הבאה.

רמז: כל דבר רע לטוות ארון, יגרום אחריו לטוב, כי כל שינוי הוא לטובה וכל שגיאה קיימת בשביל ללמד ממנה. המחיר יקר היום אבל לעתיד הוא לא נחשב.

אודי אגם

... "הוא זכרתי" זמנה

משהו אחר גם כן מחיינו (מלבד בגינ). (נ.ב. - לקרוא לאט)

הדיסקו שוב רועש. הם באים אחרונים. בהילוך איטי תמיד אחרי כולם. הם לא כאלה שנדחפים, הם אנשים יציבים, הם יודעים מה לחפש, זמתי ואיפה הם שום דבר אינו חדש לגביהם. הידיים בכיס המעיל, השיער קצת פרוע, רחוצים מנומנמים קמעה לאחר הטלויזיה. סך הכל שתיים עשרה בלילה, אירוס שישי, דו עה קשה - צריך לתפוס בן זוג למיטה ועוד שתיים, שלוש יתפזרו כל הגוויות מן הדסקו. חתום זמנה לא, הזמנה זמנה, הזמנה זמנה, הזמנה זמנה. צריך לבחור ולחבור ואחר כך למלא את המיטה לעוד לילה מיני אלפי לילות שבהם הסדינים ריקים ויבשים.

הם באים אחרונים והולכים אחרונים

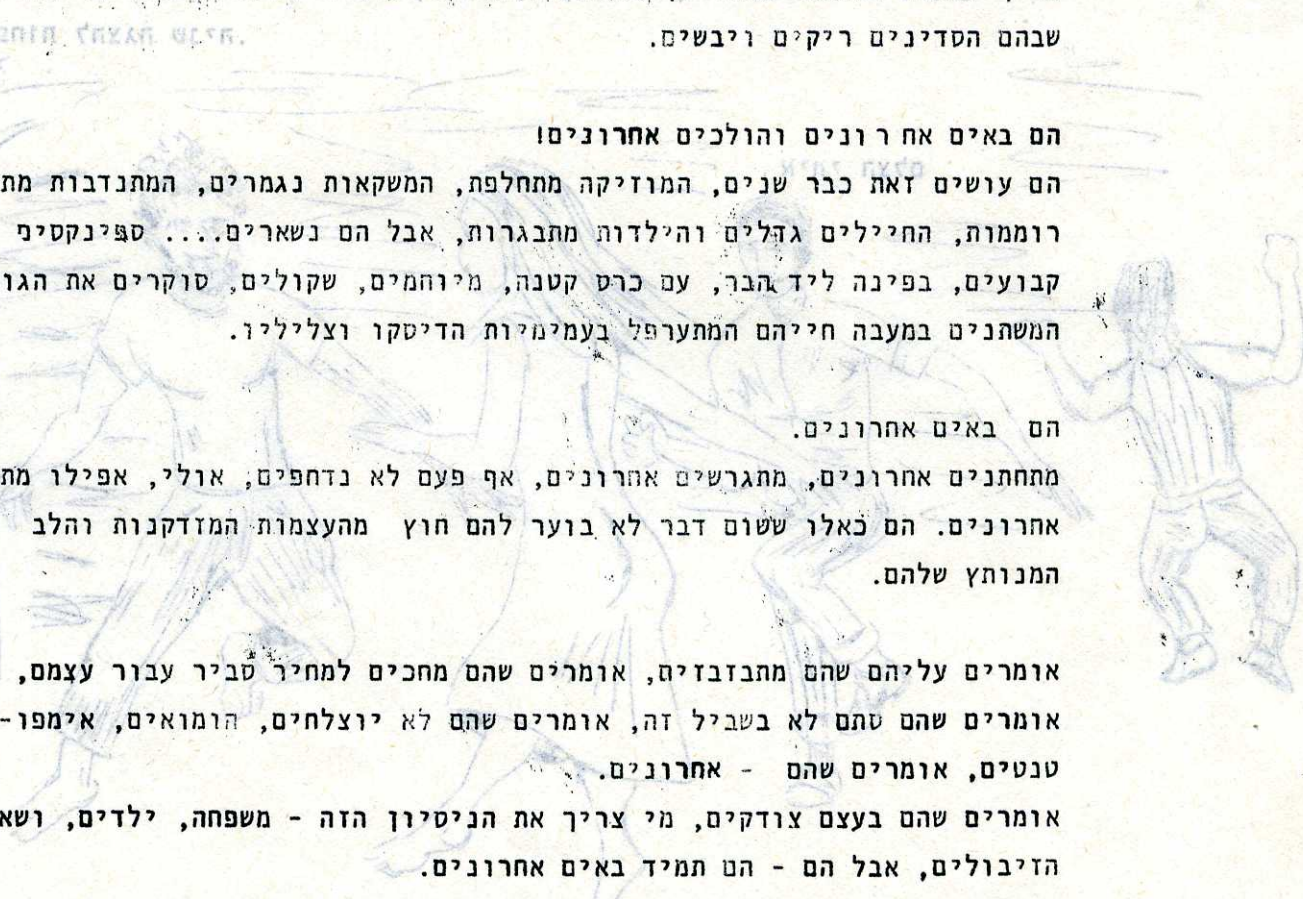
הם עושים זאת כבר שנים, המוזיקה מתחלפת, המשקאות נגמרים, המתנדבות מת-רוממות, החיילים גדלים והילדות מתבגרות, אבל הם נשארים... ספינקסי קבועים, בפניה ליד הבר, עם כרס קטנה, מיוחמים, שקולים, סוקרים את הגורמים המשתנים במעבה חייהם המתערפל בעמימות הדיסקו וצליליו.

הם באים אחרונים.

מתחננים אחרונים, מתגרשים אחרונים, אף פעם לא נדחפים, אולי, אפילו מתים אחרונים. הם כאלו ששום דבר לא בוער להם חוץ מהעצמות המזדקנות והלב המנוחץ שלהם.

אומרים עליהם שהם מתבזבזים, אומרים שהם מחכים למחיר סביר עבור עצמם, אומרים שהם טתם לא בשביל זה, אומרים שהם לא יוצלחים, הומואים, אימפו-טנטים, אומרים שהם - אחרונים. אומרים שהם בעצם צודקים, מי צריך את הניסיון הזה - משפחה, ילדים, ושאר הזיבולים, אבל הם - הם תמיד באים אחרונים. הם לא אומרים מה שהם, הם רק מחייכים במיסתוריות, שומרים על דיסקרטיות, שומרים על משקל, שומרים על בדידות. הם האחרונים ששומרים על שם, על אמם ועל עצמם.

.../...

המשך "משהו אחר..."

הם באים אחרונים... הדיסקו רועש מחדש. שלוש מתנדבות מציעות את עצמן פתרון חלקי, שתי גרושות עוברות על יד - אוליי?? עשר ילדות בית ספר מחכות לגואל - נו?? חילת אחת עצובה בפינה - שניגש?

הם בוחרים אחרונים... הם טיפוחים... מציגים משיא... מציגים משיא... נדמה להם שתמיד יש מספיק לכולם ושום דבר לא ייברח. מלי שחוטף פהר וראשון לא יודע מה נשאר, מה הפסיד - פסיכולוגיה של רווקים, מתאימה לשבתות ורוחגים.

תורת הרווקות במילים פשוטות ואם תציעו פתרונות, אל תבהלו יותר מדקה. נסו לשים עצמכם אחרונים בתור, להגיע לקופה ולקוות שנשארו כרטיסים. לפחות להצגה שניה.

איתי הצלם

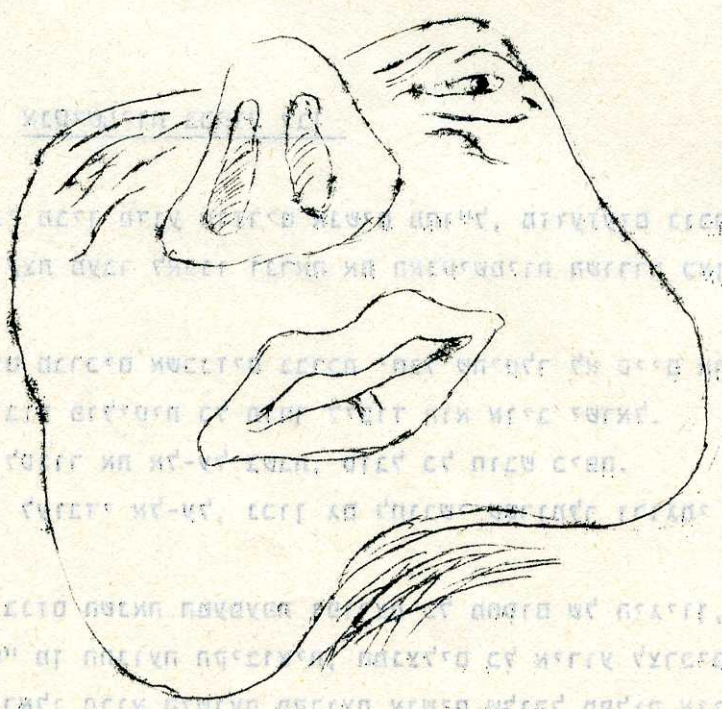

המשך "משהו אחר..."

האגדה של הילד והחכם

ישבנו עוד קצת.
 -"יתודה על ההקשבה." קמה ופסעה לכיוון הדלת "את באמת לא צריכה לדאוג לי." ויצאה אל הלילה.
 המשכתי לשבת בכסא, בלי לקרוא, בחוץ הרוח עדיין נשבה, "איזה ביזבוז".
 בוב דילן כבר שתק, לא היה לו יותר מה לומר.
 המחשבות לא התקדמו ולא התקדו בשום נושא, רק הרגשה של ריקנות עמוקה,
 כאב עמום והשלמה עם מצב.
 חבלו

שחר.

שכחתי ללכת להפגנה

החבר'ה אמרו לי להפגין נגד כביש מתלול צורים, שבעצם יכול להיות הכביש היפה ביותר בארץ...
החבר'ה אמרו לי להפגין נגד אלה שצעקו בק"ש "נגין, בגין" למרות שהם מודים שבעצם לא היה לפרס מה להגיד שם, וזה פשוט לא היה במקום.
ועוד הם אמרו להפגין נגד הבעד ונגד הנגד.
שכחתי ללכת להפגנה על הרמה הנמוכה של המערכונים בכנסת.
שכחתי ללכת להפגנה על זה שבשוק נמכר מיהו יהודי בעבור ערוץ שני.
שכחתי ללכת להפגנה שעשרות טובות של ירקות ותוצרת חקלאית נרקבו במטוס שלא יצא בגלל שסגרו את המדינה.
שכחתי ללכת להפגנה שמתו אלפי אפרוחים במטוס אחר שבא לארץ והזר חזרה כי סגרו את המדינה.
שכחתי ללכת להפגנה בעד חבר כנסת שחלה בעגבת ורצה שיחשב לו לתאונת עבודה.
שכחתי לקום לעבוד בבוקר.
שכחתי ללכת לאסיפה.

אודי אגם

אנטישמיות בכוול לבן

אינני מבין מדוע חוזרים אנשים מחו"ל, מזועזעים נוכח גלי האנטישמיות שם. נביט קצת מעבר לאפנו ונראה את האנטישמיות השוררת כאן בקירבנו.
איך ספרדים מברכים אשכנזים בברכת 'חבל שהיטלר לא טיים את אשר המחילי'.
איך שמיריבות פוליטית כל תומך ליכוד הוא אויב ישראל.
על החלטה לסגור את אל-על בשבת, טובל כל חובש כיפה.
ומה שנכון לעובדי אל-על, נכון גם לחובשי שטרומלך ורוגמי אבנים בכביש רמות.
ולמושכים בנזם השנאה המעפעפת ופורצת כל מחסום של היגיון, שותפים גם אנחנו "יפי הנפש" מן התנועה הקיבוצית, המנצלים כל אירוע לצרכים מפלגתיים, אנוכיים, כאלו תבוא הישועה מקבוצת אנשים שלנהל מפלגה אינם מסוגלים.
את הסרטן האנטישמי אשר נמצא בחו"ל, לא ניתן להרוג. אך את אשר קורה אצלנו זה בשליטתנו.
אם לא נראה את הדברים בעיין מפוקחת וליכוד לא תהיה מילה נרדפת לעיר פיתוח, אולי ימנעו אסונות כמו הצתת מכבסות ושפיכת דם.
אורי ש.

כל סוטה / משבר אמינות
המיסד : משה בן חיים
חופרת : מט' 44
תאריך : 5.11.82

ק. כפר הנשיא

המערכת : שרה, דודו, רונן.
הדפסה : שרה
עיסור : רודני מארש